

vedkommende talte Fynsk. Jeg har oplæst de Anbefalinger, den vedkommende havde faaet fra sin Bataillon og sit Regiment, hvorfra han skulde have dem. Nu anfører det ærede Medlem, at han har set paa Ansøgningen en kort Bemærkning om, at det var forevist 16de Bataillons 1ste Kompagni, men at det ikke var den Bataillon, han har været Rekrut ved. Ansøgningen har været forelagt 16de Bataillons 1ste Kompagni, fordi det var der, han var til Tjeneste i Øjeblikket. Nej! hvad der ligger Vægt paa, er de Ord, jeg læste op, og som lode saaledes, at Ansøgeren, som har et fordelagtigt Ydre, har gjort et gunstigt Indtryk paa de Officerer, som have haft med ham at gøre. De anse ham for en hæderlig og velbegavet Personlighed, som det var værd at støtte. Blandt de Personer, der have haft med ham at gøre, var naturligvis ogsaa hans Kaptajn. Det tror jeg, det ærede Medlem maa indse.

Det ærede Medlem sagde, at han ikke kunde forstaa, at der kunde være en saadan Nødstilstand til Stede, at Officererne ikke kunde bjerge Livet. Det har jeg heller ikke sagt, at de ikke kunde. Det kunne de vel nok. Men Nødstilstanden ligger i, at det ikke er nemt at besætte Pladserne forsvarligt. Officiantpladserne skulle efter Loven besættes med veltjente Underofficerer, og man kan ikke kræve af veltjente Underofficerer, at de godvillig skulle gaa ned i Lønninger for at kunne beklæde en Officiantplads. Det var et urimeligt Krav. Det samme er Tilfældet ved Intendantur- og Løjtnantspladserne. Forholdet er saaledes, som jeg oplyste i Gaar, at Tilgangen er svunden betydelig. I Øjeblikket staar der en hel Del Pladser ledige, som ikke kunne besættes. Det er vel ikke værre, end at man kan hjælpe sig igennem med det. Men kommer der virkelig alvorlige Forhold til Stede, kunde det se galt nok ud. Det gaar stadig nedad, og der er derfor god Grund til at sige, at der er Nødstilstand til Stede, der gør det til en Nødvendighed at forelægge dette Lovforslag.

Det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) har umaadelig travlt med at bevise, at Ministeriet gaar snart. Det talte han om ved 1ste Behandling af Finansloven som ogsaa ved denne Lejlighed. Naar Valget kommer, siger han, er Ministeriet færdigt. Det skal jeg ikke opholde mig ved, men hellere afvente det Tidspunkt. Jeg tror, at det ærede Medlem vil være lettere at tale med efter Valget end nu, at han da vil være langt

lettere tilgængelig for almindelige Ræsonnementer, som man ellers bruger, end han nu er. Jeg skal ikke komme ind paa disse urimelige Paastande ligesaalidt som paa den urimelige Paastand, at Ministeriets eneste Program var at faa Løjtnantslønningerne forbedrede, alt det skal jeg lade ligge.

Forrige Gang det ærede Medlem havde Ordet, tog han en gammel Rigsdagstidende frem og læste op, hvad jeg havde sagt i 1892. Hvad jeg sagde den Gang, forstaas klarest, naar man henser til, hvorledes Forholdene vare i 1892. Jeg skal ogsaa siden komme til et Citat, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) benyttede. I 1892 stode vi med Militærudgifter, som vare godt og vel 24 Mill. Kr. Vi stode da under provisoriske Forhold, og der var forelagt et Lovforslag, eller rettere to, som krævede ny Udgifter til 2 Mill. Det var overfor disse Forhold, jeg sagde, at der ikke vilde være nogen Rimelighed i at gaa ind paa saadanne Lovforslag, der vare en direkte Bekræftelse af hele det provisoriske System. Vi maatte have betydelige Nedsættelser, og det maatte blive Venstres Sag at sørge for dette, naar vi en Gang kom ind i grundlovmæssige Forhold, men dertil maatte vi først naa. Alle disse mine Udtalelser gjaldt en endelig Ordning, den Ordning, som for Resten staar for endnu. Men det ærede Medlem kan vistnok ikke nogen Sinde finde Udtalelser af mig, som gaa ud paa, at vi ikke skulle lønne de Folk ordentligt, som Landet har i sin Tjeneste, hvad enten det nu er i militær Tjeneste eller paa anden Maade. Naar man vil citere disse Udtalelser, bør man ogsaa anføre de Forhold, hvorunder de fremkom.

Det ærede Medlem sagde, at jeg den Gang stod som Fører for Venstre. Jeg stod som Ordfører for det saakaldte Bergske Venstre. Ordføreren for det Hørupske Venstre var Dr. Edvard Brandes. Saa vidt jeg erindrer, talte han samme Dag og sagde, at han var sikker paa, at vi kunde spare paa de militære Budgetter. Jeg beder Dem huske vel paa de Tal, jeg har nævnt. Dr. Edvard Brandes sagde, at ved at afskaffe Gendarmerne og Politikorpset og ved Besparelser paa de ekstraordinære Budgetter kunde der spares en Million, det var han sikker paa. De ekstraordinære Budgetter krævede den Gang over 2 Mill. Kr., og ved at spare 1 Mill. vilde det sige, at man skulde ned paa en Merudgift af 1 Mill. eller 1,100,000 Kr.